

Prædiken til 1. søndag i advent

Luk. 4, 16-30

Døren til fremtiden – hvem åbner den? Det gør Jesus Kristus. Det er det, som vi lige har hørt i forkyndelsen af ham: ”Se din konge kommer til dig”. Et andet sted siger han selv ”Se!”: ”Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig”.

Alting begynder altså med, at Gud banker på døren. Dermed begynder noget helt nyt. Når Gud ankommer. Det er det, som ligger i ordet ”advent”: Herrens ankomst, efter lang tids afbrydelse tages forbindelsen op.

Det får nogle afgørende konsekvenser, som tvinger os til at tænke vores liv om og dét i en sproglig revolution af stor rækkevidde.

For det første er tiden ikke længere bare noget, som går og går. Vi skal således aldrig mere stille det dræbende spørgsmål til os selv eller andre: Hvad får du så tiden til at gå med? Eller værre: Hvad fordriver du tiden med? Eller endnu værre: Hvad slår du så tiden ihjel med? Nej, for tiden er noget, der kommer til os, den banker på vores dør i tidens fylde. I dette rette øjeblik. Som en ny mulighed. En ny mulighed?

Ja, for til dig, som synes, at alt er for sent, og som måske ligefrem synes, at du har spildt

din tid, til dig bliver det sagt: Din konge banker på, alting er med denne banken stadig åbent. Du skal blot tillidsfuldt åbne døren og svare som Moses og Leonard Cohen: ”Hinneni!” – ”I’m ready my Lord”. Så skal du se, så bliver tiden en anden.

I det kirkeår, som vi just har forladt, døde Peter Bastian. Næsten samtidig hermed kom en samtalebog med ham og Tor Nørretranders. ”Altid allerede elsket” hedder den med en sigende titel, der også kunne være sagt af Martin Luther, som vi ligeledes har kredset om i dette 500-år for reformationen. Bogen kunne godt gælde for at være årets udgivelse. For et par år siden udtalte selv samme Peter Bastian: ”Jeg har i mange år stået og kigget udefra og ind i kristendommen og følt, at der var en uoverstigelig mur. Det var godt nok meget, man skulle gå med på for at komme ind i det underlige univers. Men døren åbnede sig, da det gik op for mig, at Jesus hele tiden taler til mig om den højeste mulighed. Han er ikke en streng censor, men en kærlig og altid åben invitation. Han er min bedste ven”.

Bemærk: Døren åbnede sig. Der var døren igen! Jesus taler hele tiden om den højeste mulighed: at alting ikke er forbi, men at al-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ting skal til at begynde. Fremtiden er din, fordi Gud åbner den for dig – ved at banke på din dør.

Der er herefter forskel på almindelig optimisme - og håb.

”Håb er ikke simpelthen optimisme. Det er ikke en overbevisning om, at noget vil gå godt, men en vished om, at noget giver mening – uden hensyn til hvordan det går. Jeg tror altså, at ... det håb henter vi så at sige andetstedsfra” (Vaclav Havel).

Så vi kan ikke kun sige, at hvor der er liv, er der håb, men måske snarere omvendt: hvor der er håb, er der liv. Og det håb bygger på, at Gud insisterer på os.

Derfor skal vi lægge en anden sproglig revolution til den første: Vi plejer at sige: ”Jeg vil se det, før jeg tror det!” Men det er advent, så plejer er død, og vi bliver nødt til at sige: ”Jeg må tror det for at kunne se det”. Når det banker på døren, må jeg turde lukke op, tro, at det er det bedste, som nu sker for mig.

Det bringer os frem til endnu en betydning af advent: Advent er ikke kun en bestemt tid på året som nu. Nej, det er en holdning, som efterspørges hele året og alle vore dage: at vi modtager Gud, når han nu kommer til os og banker på, at vi lader hans lys trænge ind i vores mørke. Lad os blive adventister i forfatteren Heinrich Bölls forstand. Han sagde, at en verden uden Kristus på stedet ville forvandle os alle – selv de mest forbenede ateister - til adventister, altså dem som håber på og længes efter Guds ankomst, Guds advent. Altså at netop han dog vil banke på. Og give os alle fremtid.

Arne Holst-Larsen

Brande-Uhre

Salmer:

74, 78, 84, 80, 733